

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2409

гр. София, 05.03.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в закрито заседание на 05.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анастасия Хитова

като разгледа дело номер **7222** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалба от М. И. П.- А. срещу Решение № 198 от 17.05.2023 г. по преписка № 87 по описа за 2011 г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/. Иска отмяната му и връщане на преписката на комисията със задължителни указания по прилагането на закона.

След изпращане на делото по подсъдност с Определение № 823/05.09.2023 по адм. дело № 792/2023 г. на АС Хасково и след присъединяване на адм. дело № 8713/2023 г. на АССГ към настоящото адм. дело № 7222/2023 г. производството е и по жалба от:

1. Т. Г. Б. срещу Решение № 198 от 17.05.2023 г. по преписка № 87 по описа за 2011 г. на Комисията за защита от дискриминация в ЧАСТТА, с която е установено, че:

- по отношение на Т. Г. Б. не е осъществена дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр. и нарушение на чл. 37 ЗЗДискр. по признак „имуществено състояние“ от страна на ОД на МВР – Х. и директора на ОД на МВР – Х. във връзка с желанието му да заплати държавни такси за издаването и подмяната на свидетелство за управление на моторно превозно средство и документ за самоличност с държавни таксови марки;

- от страна на министъра на вътрешните работи на Република България по отношение на Т. Г. Б. от [населено място], като платец на държавни такси с държавни таксови марки за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство и документ за самоличност, не е осъществена дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр. по признак „имуществено състояние“ и нарушение на чл. 37 ЗЗДискр. и не е ограничено правото му на избор относно начина на заплащане на държавни такси;

- от страна на министъра на финансите на Република България и министъра на вътрешните работи на Република България при заплащане на административна такса за издаване и подмяна на български лични документи, не се ограничава правото на избор на гражданите относно начина на заплащане на таксите и не се създава административна практика, водеща до неравно третиране по смисъла на чл. 4, ал. 2 и чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр на лицата по признак „имууществено състояние“;

- е оставена без уважение жалба с вх. № 44-00-1051/04.04.2011 г., подадена от Т. Г. Б. и допълнение към жалба с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. Иска отмяна на решението в посочените части като незаконосъобразно.

2. М. Й. П. срещу Решение № 198 от 17.05.2023 г. по преписка № 87 по описа за 2011 г. на Комисията за защита от дискриминация в ЧАСТТА, с която е установено, че:

-от страна на министъра на финансите на Република България и министъра на вътрешните работи на Република България при заплащане на административна такса за издаване и подмяна на български лични документи не се ограничава правото на избор на гражданите относно начина на заплащане на таксите и не се създава административна практика, водеща до неравно третиране по смисъла на чл. 4, ал. 2 и чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр на лицата по признак „имууществено състояние“;

- е оставен без уважение сигнал с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. от М. Й. П. от [населено място]. Иска отмяна на решението в посочените части като незаконосъобразно.

Административен съд София град, 24 състав намира следното от фактическа и правна страна:

С Решение № 198 от 17.05.2023 г. по преписка № 87 по описа за 2011 г. КЗД на основание чл. 65 и чл. 66 ЗЗДискр.:

- установява, че по отношение на Т. Г. Б. не е осъществена дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр. и нарушение на чл. 37 ЗЗДискр. по признак „имууществено състояние“ от страна на ОД на МВР – Х. и директора на ОД на МВР – Х. във връзка с желанието му да заплати държавни такси за издаването и подмяната на свидетелство за управление на моторно превозно средство и документ за самоличност с държавни таксови марки;

- установява, че от страна на министъра на вътрешните работи на Република България по отношение на Т. Г. Б. от [населено място], като платец на държавни такси с държавни таксови марки за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство и документ за самоличност, не е осъществена дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр. по признак „имууществено състояние“ и нарушение на чл. 37 ЗЗДискр. и не е ограничено правото му на избор относно начина на заплащане на държавни такси;

- установява, че от страна на министъра на вътрешните работи на Република България във връзка с издаването на документ за самоличност по отношение на М. А. не е осъществена дискриминация по смисъла на чл. 37 ЗЗДискр. и чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр. по признак „имууществено състояние“ и не е ограничено правото ѝ на избор относно начина на заплащане на държавни такси;

- установява, че от страна на министъра на финансите на Република България и министъра на вътрешните работи на Република България при заплащане на административна такса за издаване и подмяна на български лични документи, не се ограничава правото на избор на гражданите относно начина на заплащане на таксите и

не се създава административна практика, водеща до неравно третиране по смисъла на чл. 4, ал. 2 и чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр на лицата по признак „имуществено състояние“;

- оставя без уважение жалба с вх. № 44-00-1051/04.04.2011 г., подадена от Т. Г. Б. и допълнение към жалба с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. и вх. № 44-00-1717/13.05.2011 г., подадена от М. П. – А. и сигнал с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. от М. Й. П..

След направена справка от 23.02.2024 г. в НБД се установява, че жалбоподателят Т. Г. Б. е починал на 13.02.2024 г. Починалият има дъщеря- И. Т. П..

По така подадените жалби съдът намира следното:

Жалбата на Т. Г. Б. следва да бъде оставена без разглеждане. Правото да се иска установяване на дискриминация е лично (с оглед личността), ненаследимо и непрехвърлимо, поради което след смъртта на носителя му не преминава в патримониума на наследниците. И. Т. П. не е станала материалноправен правоприемник на това лично субективно право, тя не придобива качеството на процесуален правоприемник и не следва да бъде конституирана като страна по делото.

С оглед на изложеното образуваното производство следва да бъде прекратено по отношение на Т. Г. Б. поради отпаднала правосубектност на оспорвания и липсата на основания за конституиране вместо него на наследниците му.

Производството следва да бъде прекратено и по отношение на М. Й. П..

С жалба вх. № 44-00-10151/04.04.2011 г. /л.1456/ на КЗД Т. Г. Б. излага твърдения, че е дискриминиран по икономически признак от директора на ОДМВР Х., тъй като не са приети държавни таксови марки за заплащане на дължимата такса за издаване на СУМПС.

С жалба с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. /л. 1470 / е подаден от сигнал за осъществена дискриминация по икономически признак спрямо Т. Г. Б. от директора на ОДМВР Х. от 41 физически лица, сред които не е М. Й. П.. Счита се, че Т. Г. Б. е третиран неравноправно. Жалба с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. има аналогично съдържание с жалба вх. № 44-00-10151/04.04.2011 г., като с жалба с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. допълнително се иска и становище относно обявяването като дискриминационна наложената от всички държавни органи и бюджетни предприятия в Република България практика държавните данъци, осигуровки и такси да се заплащат единствено по банков път, в това число чрез банков превод, вноска на каса на банка или посредством ПОС терминално устройство от картова сметка на платеца по банкова сметка на държавното учреждение.

С жалба- допълнение към преписка с вх. № 44-00-1843/28.05.2011 г. / том II, л. 120/ М. Й. П. твърди, че е осъществена дискриминация по икономически признак спрямо Т. Г. Б. от директора на ОДМВР Х. и изразява подкрепа на жалба вх. № 44-00-10151/04.04.2011 г. от Т. Г. Б.. С уточняваща молба вх. № 44-00-2576/07.08.2019 г. /том V, л. 1017/ М. Й. П. заявява, че желае да продължи да бъде страна по преписката.

Настоящият съдебен състав не е обвързан с предходни становища и има право на самостоятелна преценка, поради което счита, че жалби с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. и вх. № 44-00-1843/28.05.2011 г. по своето съдържание представляват сигнали, с които е заявено искане за защита на материално право на субект, различен от подателите на жалбите. Независимо от участието му производството пред Комисията, в хода му не се е твърдяло извършено нарушение по ЗЗДискр. спрямо М. Й.

П., а такова спрямо Т. Г. Б..

Правото да се подаде сигнал, съгласно нормата на специалния закон - чл. 50, т. 3 ЗЗДискр., се ограничава до производството пред КЗД и не може да обоснове правен интерес за сигналподателите да оспорват по съдебен ред постановените по техни сигнали решения на КЗД.

Правото на оспорване пред съд се обуславя от наличието на доказан пряк и личен правен интерес. Такъв е налице, когато се твърди нарушаване или застрашаване на собствени субективни права, свободи или законни интереси от административен акт. В случая, с оспорения акт - решението на КЗД, не се нарушават или застрашават права, свободи или законни интереси на М. Й. П.. Производството пред КЗД е иницирано не в защита на негови собствени материални права, свободи или законни интереси, а в защита правата и интересите на трето лице.

Сигналподателите, какъвто е М. Й. П., нямат право на съдебно оспорване на решение на КЗД, поради което жалбата му е недопустима поради липса на правен интерес (определение № 6623 от 06.06.2016г. по адм. д. № 6232/2015г., V отд. на ВАС; определение № 5076 от 24.04.2017г. по адм. д. № 4366/2017г., I отд. на ВАС; определение № 7023 от 05.06.2017г. по адм. д. № 5702/2017г., V отд. на ВАС; определение № 10518 от 10.10.2016г. по адм. д. № 11197/2016г., V отд. на ВАС; определение № 1582 от 07.02.2017г. по адм. д. № 693/2017г., V отд. на ВАС).

По жалбата на М. И. П.- А. съдът намира следното:

С жалба с вх. № 44-00-2592/09.08.2019 г. /том V, л. 1019/ М. И. П.- А. за пръв път заявява, че спрямо нея е извършвана дискриминация, тъй като не може да заплати дължимата държава такса за издаване на документи за самоличност в брой на каса на МВР в [населено място]. Поддържа и оплакването за осъществена дискриминация спрямо Т. Г. Б..

Жалбата на М. И. П.- А. е допустима само в ЧАСТТА, с която се оспорва Решение № 198 от 17.05.2023 г. по преписка № 87 по описа за 2011 г. ЧАСТТА МУ, с която КЗД установява, че от страна на министъра на вътрешните работи на Република България във връзка с издаването на документ за самоличност по отношение на М. А. не е осъществена дискриминация по смисъла на чл. 37 ЗЗДискр. и чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр. по признак „имууществено състояние“ и не е ограничено правото ѝ на избор относно начина на заплащане на държавни такси. А. е адресат на решението на КЗД в тази му част и същото я засяга неблагоприятно. Жалбата ѝ следва да бъде оставена без разглеждане в останалите ѝ части, тъй като:

М. И. П.- А. е сред физическите лица, подали жалба с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. /л. 1470/. С жалба- допълнение към преписка с вх. № 44-00-1717/16.05.2011 г. / л. 1514/ М. И. П.- А. твърди, че е осъществена дискриминация по икономически признак спрямо Т. Г. Б. от директора на ОДМВР Х. и изразява подкрепа на жалба вх. № 44-00-10151/04.04.2011 г. от Т. Г. Б.. Жалба с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. и жалба с вх. № 44-00-1717/16.05.2011 г. представляват сигнали, поради което М. И. П.- А. има качеството сигналподател за твърдяно нарушение по ЗЗДискр., осъществено спрямо Т. Г. Б., и са относими изложените по-горе мотиви. Останалите части на решението касаят другите двама жалбоподатели и за А. липсва правен интерес от оспорването им, тъй като не я засягат неблагоприятно, пряко и непосредствено.

За пълнота съдът намира за необходимо да изясни, че Решение № 198 от 17.05.2023 г. по преписка № 87 по описа за 2011 г. ЧАСТТА МУ, с която се

установява, че от страна на министъра на финансите на Република България и министъра на вътрешните работи на Република България при заплащане на административна такса за издаване и подмяна на български лични документи, не се ограничава правото на избор на гражданите относно начина на заплащане на таксите и не се създава административна практика, водеща до неравно третиране по смисъла на чл. 4, ал. 2 и чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр на лицата по признак „имуществено състояние“, е постановено във връзка с искането за становище от КЗД, обективизирано в жалби с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г., вх. № 44-00-1843/28.05.2011 г. и вх. № 44-00-1717/16.05.2011 г. Компетентният орган в изпълнение на правомощията си се е произнесъл по сезиращото го искане- сигнал. Отново е валидно, че като не се твърди засягане на лично субективно право на преживелите жалбоподатели за същите липсва интерес от оспорването на решението на КЗД в тази част. Недопустимо е да се търси защита за чужди права.

По изложените съображения и на основание чл. 159, т. 2 и т. 4 АПК, Административен съд София град, 24 състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба от Т. Г. Б. срещу Решение № 198 от 17.05.2023 г. по преписка № 87 по описа за 2011 г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба от М. Й. П. срещу Решение № 198 от 17.05.2023 г. по преписка № 87 по описа за 2011 г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба от М. И. П.- А. срещу Решение № 198 от 17.05.2023 г. по преписка № 87 по описа за 2011 г. на Комисията за защита от дискриминация ЧАСТТА МУ, с която Комисията:

- установява, че по отношение на Т. Г. Б. не е осъществена дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр. и нарушение на чл. 37 ЗЗДискр. по признак „имуществено състояние“ от страна на ОД на МВР – Х. и директора на ОД на МВР – Х. във връзка с желанието му да заплати държавни такси за издаването и подмяната на свидетелство за управление на моторно превозно средство и документ за самоличност с държавни таксови марки;

- установява, че от страна на министъра на вътрешните работи на Република България по отношение на Т. Г. Б. от [населено място], като платец на държавни такси с държавни таксови марки за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство и документ за самоличност, не е осъществена дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр. по признак „имуществено състояние“ и нарушение на чл. 37 ЗЗДискр. и не е ограничено правото му на избор относно начина на заплащане на държавни такси;

- установява, че от страна на министъра на финансите на Република България и министъра на вътрешните работи на Република България при заплащане на административна такса за издаване и подмяна на български лични документи, не се ограничава правото на избор на гражданите относно начина на заплащане на таксите и не се създава административна практика, водеща до неравно третиране по смисъла на чл. 4, ал. 2 и чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр на лицата по признак „имуществено състояние“;

- оставя без уважение жалба с вх. № 44-00-1051/04.04.2011 г., подадена от Т. Г.

Б. и допълнение към жалба с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. и вх. № 44-00-1717/16.05.2011 г., подадена от М. П. – А. и сигнал с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. от М. Й. П..

Прекратява производството по адм. дело № 7222/23 г. по описа на Административен съд София град по отношение на Т. Г. Б., М. Й. П. и в указаната част за М. И. П.- А..

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се връчи на страните и на И. Т. П..

СЪДИЯ: